



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 191 (XXXV) — Nr. 908

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 9 octombrie 2023

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 421 din 11 iulie 2023 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, în interpretarea obligatorie dată prin Decizia nr. 12 din 14 mai 2018 de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii	2–6
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI		
422.	— Decizie pentru modificarea Deciziei prim-ministrului nr. 295/2021 privind numirea membrilor Comitetului de supraveghere al Oficiului Național pentru Jocuri de Noroc.....	7
423.	— Decizie privind încetarea raportului de serviciu al domnului Constantin-Florin Mitulețu-Buică din funcția de secretar general al Autorității Electorale Permanente, ca urmare a demisiei	7

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 421**

din 11 iulie 2023

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, în interpretarea obligatorie dată prin Decizia nr. 12 din 14 mai 2018 de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciocină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de municipiul Cluj-Napoca, reprezentat prin primar, în Dosarul nr. 7.797/211/2017 al Tribunalului Cluj — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.368D/2020.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie, respectiv Decizia nr. 455 din 24 iunie 2020.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 16 iulie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 7.797/211/2017, **Tribunalul Cluj — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România.** Excepția a fost ridicată de municipiul Cluj-Napoca, prin primar, într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri formulate în temeiul Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, privind acordarea în compensare a altor bunuri decât cele înscrise în adresa întocmită de entitatea investită de lege cu soluționarea notificărilor.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile art. 1 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 sunt neconstituționale prin prisma interpretării date acestora prin Decizia nr. 12 din 14 mai 2018 pronunțată în

soluționarea unui recurs în interesul legii de Înalta Curte de Casație și Justiție, în măsura în care impun unităților administrativ-teritoriale sau oricăror alte entități, altele decât statul român, să acorde bunuri imobile deținute în proprietate privată sau publică în compensare pentru imobilele preluate abuziv care nu pot fi restituite în natură. Se arată că, drept urmare a Deciziei nr. 12 din 14 mai 2018, bunurile care pot fi acordate în compensare nu se limitează la lista întocmită de entitatea investită cu soluționarea notificării, dacă persoana îndreptățită face dovada caracterului disponibil al acestora, ci este obligatoriu să fie acordate în compensare orice bunuri care au fost identificate potrivit liberului lor arbitru de către persoanele îndreptățite, bunuri aflate în patrimoniul entității investite cu soluționarea notificării și care teoretic pot fi considerate disponibile în vederea acordării în compensare. Se susține că astfel este încălcat principiul ocrotirii egale a proprietății private, întrucât unitățile administrativ-teritoriale sau alte entități investite, altele decât statul român, sunt obligate de către instanță să cedeze propriul drept de proprietate privată pentru stingerea unor obligații ce nu le revin lor. Autorul excepției apreciază, în acest sens, că ar fi vorba despre o dare în plată a unor bunuri aparținând unor terți față de raportul obligațional preexistent, în care statul român este debitor, având obligația de a despăgubi persoanele îndreptățite pentru imobilele preluate în mod abuziv în timpul regimului comunist. Or, în situația acordării de bunuri imobile în compensare, terții față de acest raport juridic preexistent devin obligați să cedeze dreptul lor de proprietate privată în vederea stingerii unor obligații aparținând statului român. În acest cadru legislativ, statul român poate dispune în mod arbitrar de dreptul de proprietate privată al entităților investite cu soluționarea notificărilor, prin oferirea posibilității persoanelor îndreptățite de a alege din bunurile aflate în patrimoniul acestora, dreptul de proprietate privată al oricărei entități, alta decât statul român, fiind lipsit de orice protecție juridică.

6. Se invocă și cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 871 din 9 octombrie 2007 cu privire la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 110/2005 privind vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, cu destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical, potrivit cărora acest act normativ reglementa un transfer silit de proprietate, nesocotind prevederile referitoare la expropriere consacrate de art. 44 alin. (1) și (3) din Constituție și de art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Autorul excepției face referire și la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (Cauza *James și alții împotriva Regatului Unit*, 1986), potrivit căreia privarea de proprietate impune statului obligația de a-l despăgubi pe proprietar, pentru că fără plata unei sume rezonabile, raportată la valoarea bunului, măsura constituie o

atingere excesivă a dreptului la respectarea bunurilor sale. Se arată că, în acest caz particular, entitățile investite cu soluționarea notificării nu numai că nu sunt îndreptățite la niciun fel de despăgubire, dar ele sunt obligate prin lege să renunțe la dreptul lor de proprietate privată, în vederea stingerii unei obligații care nu le aparține. Or, nimeni nu poate fi obligat să-și înstrăineze bunul propriu, decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile expres prevăzute de lege.

7. Totodată, se mai arată că ingerința în gestionarea bunurilor aflate în proprietatea municipalității ar reprezenta și o încălcare a principiului autonomiei locale, astfel cum este prevăzut de Legea administrației publice locale nr. 215/2001.

8. **Tribunalul Cluj — Secția civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând în acest sens cele statuate în considerentele Deciziei nr. 12 din 14 mai 2018, pronunțată în recurs în interesul legii de Înalta Curte de Casație și Justiție.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 1 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013. Analizând motivarea excepției, Curtea reține că obiect al acesteia îl reprezintă prevederile art. 1 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 165/2013, în interpretarea obligatorie dată prin Decizia nr. 12 din 14 mai 2018 de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii. Prevederile art. 1 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 au următorul conținut: „(2) *În situația în care restituirea în natură a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist nu mai este posibilă, măsurile reparatorii în echivalent care se pot acorda sunt compensarea cu bunuri oferite în echivalent de entitatea investită cu soluționarea cererii formulate în baza Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, [...].*”

13. Textul de lege citat este criticat în interpretarea obligatorie dată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii prin Decizia nr. 12 din 14 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 570 din 6 iulie 2018, potrivit căreia, „În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu art. 22¹—22³ din Normele de aplicare a

Legii nr. 165/2013, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 401/2013, astfel cum au fost completate prin Hotărârea Guvernului nr. 89/2014, pot fi acordate în compensare și alte bunuri decât cele menționate în lista întocmită de entitatea investită cu soluționarea cererii formulate în baza Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, dacă persoana îndreptățită face dovada caracterului disponibil al acestora”.

14. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 44 alin. (1) și (2) referitoare la garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate privată și celor ale art. 120 alin. (1) care consacră principiul autonomiei locale. De asemenea, prin raportare la art. 20 din Legea fundamentală, se invocă și art. 1 paragraful 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privitor la protecția proprietății private.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile legale criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale ca cele invocate în prezenta cauză, și cu o motivare identică.

16. Astfel, prin Decizia nr. 455 din 24 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1088 din 17 noiembrie 2020, paragrafele 19—25, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, reținând că aceasta vizează modalitatea de despăgubire prin acordare de bunuri în echivalent de către unitatea deținătoare, prevăzută prin art. 1 alin. (2) din Legea nr. 165/2013. În scopul realizării acesteia, potrivit art. 1 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, primarii sau, după caz, conducătorii entităților investite cu soluționarea notificărilor au obligația să afișeze lunar, în termen de cel mult 10 zile calendaristice calculate de la sfârșitul lunii precedente, la loc vizibil, un tabel care să cuprindă bunurile disponibile și/sau, după caz, serviciile care pot fi acordate în compensare. Nemulțumirea autorului excepției de neconstituționalitate — primarul municipiului Cluj-Napoca — este generată de interpretarea obligatorie a dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 dată prin Decizia nr. 12 din 14 mai 2018 de Înalta Curte de Casație și Justiție, pronunțată în soluționarea unui recurs în interesul legii, potrivit căreia pot fi acordate în compensare și alte bunuri decât cele menționate în lista întocmită de entitatea investită cu soluționarea cererii formulate în baza Legii nr. 10/2001, dacă persoana îndreptățită face dovada caracterului disponibil al acestora. În acest sens, autorul excepției arată că se încalcă dreptul de proprietate privată al entității deținătoare, care este forțată să acopere o datorie a statului cu bunuri din patrimoniul propriu.

17. Curtea a reținut că această susținere pornește însă de la o premisă eronată, aceea a calității de terț absolut a entității investite cu soluționarea cererii față de raportul obligațional stabilit între stat și persoana îndreptățită. În realitate, așa cum a statuat Curtea Constituțională în jurisprudența sa, și anume prin Decizia nr. 10 din 17 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 329 din 8 mai 2017, paragraful 32, unitatea deținătoare — indiferent de regimul său juridic — și statul formează un corp procesual unitar în concepția legiuitorului. Această realitate normativă, fiind rezultatul unei ficțiuni juridice pe care legiuitorul a creat-o, constituie, în mod indubitabil, o regulă de drept în materia restituirii reglementată de Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare. Regula de drept enunțată impune, în mod axiomatic, concluzia potrivit căreia acest corp acționează unitar prin actul care

produce efecte în circuitul juridic, și anume: (1) decizia entităților investite de lege de restituire în natură a bunului imobil sau (2) decizia Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor de invalidare sau validare în tot sau în parte a deciziilor emise de entitățile investite de lege care conțin propunerea de acordare de măsuri compensatorii. Prin aceeași decizie, referindu-se la art. 35 din Legea nr. 165/2013 și explicând rațiunea pentru care entitățile deținătoare nu îi este recunoscut prin lege dreptul de a contesta decizia Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor prin care se invalidează propunerea de acordare de măsuri reparatorii prin echivalent și se dispune restituirea în natură a bunului imobil revendicat, Curtea a subliniat că „răsturnarea acestei concepții legislative poate duce la golirea de conținut a întregii proceduri de restituire, aceasta dispându-se între diversele interese mai mult sau mai puțin îndreptățite ale subiecților ce participă și concură la realizarea întregului proces”.

18. De asemenea, Curtea a mai reținut că entitatea deținătoare a bunului este inclusă de lege în mecanismul care concură la realizarea dreptului de proprietate privată al persoanei care se consideră îndreptățită, prin analizarea și recunoașterea acestuia, acolo unde este cazul, și formularea de propuneri de restituire în natură sau în echivalent, atunci când restituirea în natură nu este posibilă (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 496 din 17 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 956 din 13 noiembrie 2018, paragraful 18).

19. Curtea a observat că, în cazul în care, în final, se dispune restituirea în natură, această împrejurare determină, într-adevăr, o diminuare a patrimoniului entității deținătoare a bunului, dar această diminuare nu este altceva decât o reparație la nivel istoric a unor nedreptăți și abuzuri săvârșite în perioada regimului comunist, de vreme ce bunul respectiv fusese inclus în patrimoniul acesteia într-o manieră incompatibilă cu actuala ordine de drept, în care principiile democrației constituționale impun recunoașterea și respectarea drepturilor și libertăților fundamentale, inclusiv a dreptului de proprietate privată, pentru realizarea căruia legiuitorul a edictat o serie de acte normative al căror scop îl reprezintă repararea nedreptăților din perioada menționată. Dar, *ab initio* bunul revendicat de persoana care se consideră îndreptățită fusese adus în patrimoniul entității deținătoare într-o modalitate contrară regulilor statului de drept, astfel că restituirea în natură, atunci când acest lucru este posibil, apare ca o măsură justificată, pe care entitatea în cauză nu are îndreptățirea să o conteste.

20. Prin Decizia nr. 455 din 24 iunie 2020, anterior citată, Curtea a arătat că aceleași raționamente folosite în jurisprudența citată a Curții Constituționale sunt aplicabile și în situația antamată de autorul prezentei excepții de neconstituționalitate, în care bunul imobil nu poate fi restituit în natură, reparația realizându-se, potrivit art. 1 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, prin alte bunuri echivalente, oferite de către unitatea deținătoare din propriul patrimoniu, în calitate de entitate investită cu soluționarea notificării. Astfel, pornind de la aceeași idee, a unității funcționale sub aspect procesual a statului și a entităților investite, soluția legislativă potrivit căreia entitățile menționate trebuie să compenseze imposibilitatea restituirii în natură a bunului imobil prin oferirea altor bunuri de aceeași valoare este pe deplin justificată, chiar dacă bunurile respective se găsesc în proprietatea privată a acestora. Explicația rezidă în faptul că statul român s-a angajat să corijeze situațiile generate de abuzurile săvârșite de autoritățile regimului comunist cu privire la trecerea forțată și arbitrară a unor bunuri imobile din patrimoniul persoanelor fizice și juridice în cel al statului. Or, în condițiile în care, după naționalizarea generalizată din anii 1948—1950 (prin Legea nr. 119/1948 pentru naționalizarea întreprinderilor industriale, bancare, de

asigurări, miniere și de transporturi și prin Decretul nr. 92/1950 pentru naționalizarea unor imobile), aceste bunuri au intrat în proprietatea statului, care, ulterior, a transferat proprietatea asupra acestora unor „unități cooperatiste” sau unor „organizații obștești”, cu toate consecințele benefice ale utilizării lor, este firesc ca actualele entități succesoare, care, inclusiv după schimbarea regimului politic — în decembrie 1989 — și până la adoptarea Legii nr. 10/2001, s-au bucurat de avantajele rezultate din actul abuziv al statului român totalitar, să fie ținute să contribuie la realizarea efectivă a amplului proces reparatoriu inițiat de legiuitorul român după reșezarea întregii vieți statale pe fundamente democratice, în spiritul respectului drepturilor fundamentale și al asigurării garanțiilor necesare exercitării acestora.

21. S-a mai arătat, în Decizia nr. 455 din 24 iunie 2020, paragraful 25, că faptul că legiuitorul a încredințat competența de soluționare a notificărilor înseși unităților deținătoare, consacrand normativ și obligația acestora de a oferi în compensare bunuri disponibile de valoare echivalentă aflate în patrimoniul acestora, reflectă preocuparea pentru eficientizarea mecanismului procedural, prin implicarea directă a subiectului de drept în patrimoniul căruia se află ori s-au aflat bunurile revendicate. Sarcina restituirii în natură sau a acordării de bunuri în compensație a fost atribuită unităților deținătoare în considerarea aceleiași legături indisolubile existente între acestea și stat sub aspectul finalității procesului reparator la care a făcut referire Curtea Constituțională în jurisprudența mai sus citată. Din această perspectivă, rezultă în mod evident faptul că o astfel de viziune legislativă nu vine în contradicție cu prevederile art. 44 din Constituție, care statuează cu privire la dreptul de proprietate privată.

22. Autorul prezentei excepții de neconstituționalitate este nemulțumit și de faptul că, prin interpretarea obligatorie pe care Înalta Curte de Casație și Justiție a dat-o prevederilor art. 1 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, se permite acordarea de bunuri în echivalent nu doar dintre cele cuprinse în lista întocmită de entitatea investită, ci și dintre celelalte bunuri imobile aflate în patrimoniul unității administrativ-teritoriale, în măsura în care persoana îndreptățită nu acceptă bunurile oferite de entitatea investită și face dovada că există alte bunuri disponibile, neînscrise pe lista întocmită în acest scop de entitatea investită. Statuând astfel, instanța supremă a confirmat practica acelor instanțe care au considerat că se pot atribui în compensare și alte bunuri decât cele menționate în lista prevăzută de art. 22¹ alin. (5) din normele de aplicare a Legii nr. 165/2013, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 401/2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 29 iunie 2013, astfel cum au fost completate prin Hotărârea Guvernului nr. 89/2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 17 februarie 2014, fie ca urmare a constatării unui abuz al administrației, cum ar fi neîntocmirea, în mod abuziv, a listei bunurilor ce pot fi atribuite în compensare, inexistența bunurilor în listă, existența în listă a unor bunuri neattractive, neinclusiunea în listă a bunului identificat de reclamant etc., fie chiar necondiționat de constatarea unui abuz al administrației, apreciindu-se că este suficientă analiza instanței de judecată cu privire la caracterul liber de sarcini, înțeles inclusiv ca afectare sau nu a bunului solicitat unui interes public. În practică, problema în discuție se pune cu prilejul contestării, de către persoanele îndreptățite, în temeiul art. 26 alin. (3) din Legea nr. 10/2001, a deciziilor de respingere, de către entitățile investite, a solicitărilor de restituire în natură a bunurilor și a refuzului de acordare de bunuri imobile în compensare. Prin probatoriul administrat în cursul procesului, reclamantii pot face dovada existenței, în patrimoniul entității investite, a unor bunuri care ar putea fi date în compensare și care, deși sunt libere de sarcini și nu au făcut obiectul legilor reparatorii, neexistând,

așadar, niciun impediment juridic pentru a fi date în compensare, totuși nu au fost înscrise de entitatea investită pe lista bunurilor disponibile ce pot fi oferite în compensare. Această dovadă se realizează pe baza expertizelor pe care instanța le poate dispune sau accepta în cauză, la cererea părților.

23. Față de aceste critici formulate de autorul prezentei excepții de neconstituționalitate, prin Decizia nr. 455 din 24 iunie 2020, paragraful 29, Curtea Constituțională a observat că în mod judicios a reținut instanța supremă că, deși în cadrul procedurii administrative prealabile entitatea deținătoare este cea care apreciază asupra măsurii compensării, aceasta nu are o putere discreționară și niciuna sustrasă controlului instanței de judecată (paragraful 51 din Decizia nr. 12 din 14 mai 2018). De aceea, investită cu cererea prin care persoana îndreptățită pretinde că există bunuri care pot fi acordate în compensare, instanța trebuie să procedeze la verificarea pe fond a unei astfel de pretenții și, pe baza probatoriului administrat, să stabilească temeinicia cererii, nefiind un impediment legal faptul că respectivele bunuri nu au fost incluse, în mod eronat sau abuziv, discreționar, în lista celor care pot face obiectul acestei măsuri (paragraful 54). Altminteri, necenzurarea modalității în care entitățile investite cu notificări dau curs solicitării de acordare de bunuri în compensare ar face să devină iluzorie și lipsită de substanță această formă de reparație prin echivalent dacă ea ar rămâne la aprecierea discreționară a entității notificate (paragraful 55).

24. S-a mai reținut, prin decizia menționată, paragrafele 30—32, că raționamentul cuprins în Decizia nr. 12 din 14 mai 2018, pe baza căruia Înalta Curte a statuat că pot fi acordate în compensare inclusiv bunuri disponibile identificate de persoana îndreptățită, care nu au fost cuprinse în lista întocmită cu acest titlu de entitatea investită, nu conferă caracter neconstituțional prevederilor de lege criticate. Desigur că, în ipoteza în care bunul solicitat nu mai poate fi restituit în natură, iar oferta de bunuri disponibile pe care entitatea investită o face persoanei îndreptățite pentru compensarea aceluși bun nu este acceptată de aceasta, rămâne valabilă obținerea, potrivit Legii nr. 165/2013, de despăgubiri prin puncte corespunzătoare valorii imobilului calculate prin raportare la grila notarială în vigoare la data intrării în vigoare a legii. Dar scopul legiuitorului a fost degrevarea bugetului statului de achitarea unor sume de bani considerabile, pentru a diminua presiunea financiară. De aceea, interpretarea dată de Înalta Curte este aptă să satisfacă deopotrivă interesul particular al persoanei îndreptățite prin crearea posibilității pentru aceasta de a obține un bun care să reprezinte o compensație justă pentru pierderea suferită în timpul regimului comunist, dar, în același timp, să și contribuie la menținerea echilibrului bugetar prin evitarea efectuării de către stat a unei plăți în bani (suma de bani rezultată din transformarea punctelor corespunzătoare valorii bunului solicitat). Ca atare, în cursul soluționării contestațiilor formulate de persoanele îndreptățite împotriva deciziilor prin care entitățile investite au respins restituirea în natură a bunului notificat, instanțele judecătorești competente pot fi chemate să aprecieze dacă și în ce măsură bunuri neînscrise în lista întocmită de entitate, dar identificate de persoana îndreptățită pot fi într-adevăr considerate disponibile, pentru a fi acordate în compensare. În acest scop, instanța va analiza disponibilitatea de la caz la caz, în funcție de destinația și utilizarea concretă a bunului în ansamblul activității entității notificate/unității deținătoare, de incidența unei cauze de indisponibilizare dintre cele prevăzute de art. 21 alin. (5) din Legea nr. 10/2001, de existența unei notificări pentru restituirea în natură a aceluși imobil sau de orice alt aspect care determină grevarea cu sarcini a imobilului. Mai mult, jurisprudența Înaltei Curți a relevat faptul că aprecierea instanțelor este chiar mai nuanțată, în sensul că această analiză nu se rezumă la verificarea strict tehnică a acestor aspecte, ci vizează și o particularizare la situația specifică a entității

investite, prin stabilirea destinației concrete și a utilității bunului în ansamblul activității acestei entități. Ca atare, faptul că bunul solicitat nu este ocupat de alte construcții sau nu este afectat de servituți legale nu conduce în mod automat la obligarea entității în patrimoniul căreia se găsește să îl acorde în compensare, dacă aceasta face dovada că bunul este necesar (nu doar util) activității unității notificate sau dacă, de exemplu, acesta face obiectul unui proiect de dezvoltare sau de amenajare.

25. Cele statuate în decizia menționată își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, astfel încât nu poate fi reținută pretinsa neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, în interpretarea dată prin Decizia nr. 12 din 14 mai 2018 de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

26. În ceea ce privește invocarea, în motivarea criticii de neconstituționalitate, a celor statuate în Decizia nr. 871 din 9 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 701 din 17 octombrie 2007, prin aceeași decizie — Decizia nr. 455 din 24 iunie 2020, paragrafele 34—37, Curtea a reținut că nu prezintă relevanță în soluționarea prezentei excepții de neconstituționalitate, domeniul de aplicabilitate diferit reclamând cu necesitate reglementări distincte. Astfel, emiterea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 110/2005 privind vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, cu destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical a fost justificată de necesitatea privatizării asistenței medicale ambulatorii care, în opinia Guvernului, presupunea deținerea în proprietate a spațiilor în care se desfășoară această activitate, sens în care se instituia obligația autorităților locale de a scoate la vânzare toate spațiile cu destinația menționată, cu înlăturarea posibilității acestora de a dispune în mod liber de bunurile aflate în proprietatea privată a unităților administrativ-teritoriale. Art. 3 din ordonanța de urgență analizată de Curtea Constituțională prin decizia invocată de autorul prezentei excepții acorda dreptul de a cumpăra spațiile în discuție medicilor, medicilor dentiști, biologilor, biochimistilor, fizicienilor, tehnicienilor dentari și celorlalte persoane fizice cu drept de liberă practică care desfășoară activități conexe actului medical și care dețineau în mod legal spațiul respectiv, precum și persoanelor juridice care, deținând în mod legal spațiul, au ca unic obiect de activitate furnizarea serviciilor medicale.

27. Curtea a observat, așadar, că situația premisă diferă esențial de cea reglementată de art. 1 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 165/2013. Astfel, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 110/2005 se oferea un beneficiu celor care desfășurau activități cu specific medical în spații aflate în proprietatea unităților administrativ-teritoriale, folosite, de regulă, în baza unor contracte de închiriere și care, prin cumpărare, dobândeau *ab novo* dreptul de proprietate privată asupra bunurilor respective, în detrimentul unităților administrativ-teritoriale. În cazul textului criticat din Legea nr. 165/2013 se are în vedere o altă situație, și anume cea a proprietarilor deposedați în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 sau a moștenitorilor acestora, cărora statul român le acordă imobile echivalente în compensare pentru pierderile suferite în perioada regimului comunist, respectiv pentru imobilele preluate în mod abuziv și care nu mai pot fi în prezent restituite în natură. Cu alte cuvinte, dacă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 110/2005 crea un drept de proprietate privată în patrimoniul dobânditorilor cabinetelor medicale și spațiilor cu destinație similară, Legea nr. 165/2013 dă eficiență unui drept de proprietate deja existent, recunoscut fie de entitățile deținătoare, fie, după caz, pe cale judecătorească. Prin urmare, raționamentul dezvoltat de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 871 din 9 octombrie 2007, invocată de autorul prezentei excepții de neconstituționalitate, nu poate susține criticile formulate de acesta.

28. În fine, în legătură cu critica referitoare la pretinsa nesocotire a principiului autonomiei locale, consacrat de art. 120 alin. (1) din Constituție, prin Decizia nr. 455 din 24 iunie 2020, paragrafele 38 și 39, Curtea a reținut că, potrivit jurisprudenței sale, de exemplu, prin Decizia nr. 154 din 30 martie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 25 mai 2004, principiul autonomiei locale nu presupune totala independență și competența exclusivă a autorităților publice din unitățile administrativ-teritoriale, ci acestea sunt obligate să se supună reglementărilor legale general valabile pe întreg teritoriul țării și dispozițiilor legale adoptate pentru protejarea intereselor naționale. Tot astfel, prin Decizia nr. 123 din 25 aprilie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 292 din 4 iunie 2001, Curtea a reținut că principiul autonomiei locale nu include și absolvirea autorităților administrației publice locale de la obligația respectării legilor cu caracter general și valabilitate pe întreg teritoriul țării. Cu alte cuvinte, exercitarea competențelor specifice în conformitate cu acest principiu nu se realizează într-o totală independență, ci într-o manieră integrată în ansamblul statal, în sensul că autoritățile publice din unitățile administrativ-teritoriale au obligația de a respecta totalitatea reglementărilor legale care devin incidente pe parcursul exercitării competențelor acestora. Prin prisma problematicei care interesează în cauză, Curtea a reținut că, într-adevăr, potrivit dispozițiilor art. 36 alin. (2) lit. c) și alin. (5) lit. b) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001 (în prezent art. 129 din Ordonanța de urgență a Guvernului privind Codul administrativ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 5 iulie 2019), consiliul local exercită atribuții privind administrarea domeniului public și privat al comunei, orașului sau municipiului, iar în exercitarea acestei atribuții hotărăște

vânzarea, concesiunea sau închirierea bunurilor proprietate privată a comunei, orașului sau municipiului, după caz, în condițiile legii. Acordarea măsurilor reparatorii constând în atribuirea de bunuri sau servicii ori, după caz, refuzul de acordare a acestora ori neincluderea pe lista bunurilor disponibile a anumitor bunuri nu pot fi realizate în mod discreționar, ci justificat, în coordonatele trasate de legea specială. Persoana îndreptățită, nemulțumită de modul de soluționare, poate sesiza instanța de judecată care, în virtutea plenitudinii sale de competență, va putea să analizeze și aspectele referitoare la întocmirea listei cuprinzând bunurile disponibile. De altfel, în materia aplicării legislației reparatorii, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a accentuat necesitatea ca persoana îndreptățită să se poată adresa unei instanțe înzestrate cu jurisdicție deplină pentru soluționarea contestației îndreptate împotriva deciziilor emise de autoritățile administrative/entitățile investite (Hotărârea din 16 septembrie 2003, pronunțată în Cauza *Glod împotriva României*, paragraful 35 sau Hotărârea din 12 iulie 2007, pronunțată în Cauza *Hauler împotriva României*, paragraful 32 — în ambele cauze era vorba despre comisiile locale de fond funciar). În acest context, prezintă relevanță și prevederile art. 121 alin. (2) din Legea nr. 215/2001, potrivit cărora bunurile ce fac parte din domeniul privat sunt supuse dispozițiilor de drept comun dacă prin lege nu se prevede altfel, adică, în situația dată, Legea nr. 10/2001 și Legea nr. 165/2013.

29. Atât soluția, cât și considerentele pronunțate în Decizia nr. 455 din 24 iunie 2020, anterior citată, își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, dat fiind faptul că nu au intervenit elemente noi, de natură să conducă la o reconsiderare a jurisprudenței Curții Constituționale.

30. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, în interpretarea obligatorie dată prin Decizia nr. 12 din 14 mai 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, excepție ridicată de municipiul Cluj-Napoca, reprezentat prin primar, în Dosarul nr. 7.797/211/2017 al Tribunalului Cluj — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Cluj — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 11 iulie 2023.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,

Fabian Niculae

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****pentru modificarea Deciziei prim-ministrului nr. 295/2021 privind numirea membrilor
Comitetului de supraveghere al Oficiului Național pentru Jocuri de Noroc**

Având în vedere adresele Ministerului Finanțelor nr. 773.442 din 7 septembrie 2023 și nr. 774.049 din 28 septembrie 2023, înregistrate la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/32.478/MA din 11 septembrie 2023, respectiv nr. 20/32.478/MA din 2 octombrie 2023,

în temeiul art. 29 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 8 alin. (1) lit. f) și alin. (7) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2013 privind înființarea, organizarea și funcționarea Oficiului Național pentru Jocuri de Noroc și pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2013, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Punctul 6 al articolului 1 din Decizia prim-ministrului nr. 295/2021 privind numirea membrilor Comitetului de supraveghere al Oficiului Național pentru Jocuri de Noroc, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din

22 aprilie 2021, cu modificările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„6. Liliana Anghel, reprezentant al Ministerului Finanțelor — membru neexecutiv;”.

PRIM-MINISTRU
ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Mircea Abrudean

București, 9 octombrie 2023.
Nr. 422.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind încetarea raportului de serviciu al domnului
Constantin-Florin Mitulețu-Buică din funcția de secretar
general al Autorității Electorale Permanente,
ca urmare a demisiei**

Având în vedere demisia domnului Constantin-Florin Mitulețu-Buică înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/7.702 din 2 octombrie 2023 și la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/35.429/M.A. din 3 octombrie 2023, precum și Adresa Autorității Electorale Permanente nr. 12.726 din 3 octombrie 2023, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/7.702 din 3 octombrie 2023 și la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/35.429/M.A. din 3 octombrie 2023,

în temeiul art. 29 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, al art. 64 lit. a) și art. 65 din Legea nr. 7/2006 privind statutul funcționarului public parlamentar, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 101 alin. (11) din Legea nr. 208/2015 privind alegerea Senatului și a Camerei Deputaților, precum și pentru organizarea și funcționarea Autorității Electorale Permanente, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data de 1 noiembrie 2023 încetează raportul de serviciu al domnului Constantin-Florin Mitulețu-Buică din funcția de secretar general al Autorității Electorale Permanente, ca urmare a demisiei.

PRIM-MINISTRU
ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Mircea Abrudean

București, 9 octombrie 2023.
Nr. 423.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2023 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	2.760	760	275
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	3.280		300
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	4.920		440
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	940		100
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	3.760		340
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	3.500		320
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	1.200		110

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2023 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	65	160	400	960	2.110	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	115	290	730	1.750	3.850	1.150	2.880	7.200	17.280	38.020

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	75	190	480	1.150	2.530	750	1.880	4.700	11.280	24.820
ExpertMO	140	350	880	2.110	4.640	1.400	3.500	8.750	21.000	46.200

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	100 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

* Tarifele anuale se aplică pentru comenzile online efectuate până la 31 ianuarie 2023.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.



5 948493 476016